

O B Ě Ž N Í K č. 58Demokracie podle receptu J. Pelikána.

Často se říká, že i dějiny se někdy opakují - jenom s tím rozdílem, že to, co bylo původně tragedií, se po čase mění v pouhou frašku.

To platí v plné míře o činnosti našich bývalých komunistů - Pelikána, Mlynáře, Hejzlara a dalších, kteří za tragických okolností pomáhali budovat v Československu 20 let "diktaturu proletariátu" a kteří se dnes v emigraci - a opět "v zájmu českého lidu" - stali horlivými bojovníky za demokracii a občanská práva. Nelze se proto divit, že podobné "přemety" jsou posuzovány ve veřejnosti s oprávněnou nedůvěrou. Čtenářům, kteří nemají možnost sledovat pravidelně všechn náš tisk v exilu, chceme připomenout alespoň 2 články, které se touto otázkou zabývají.

První je od J. Vaňka, který v Demokracii v exilu v dubnu 1979 napsal o Mlynářovi mimo jiné toto: "... Bývalý tajemník KSČ a jeden z těch, kteří zradili naše národy v roce 1968, líčí situaci v ČSSR, jakoby si tam lidé nepřáli nic jiného, než návrat do onoho tolik diskutovaného roku 68. ... Tvrzení o Mlynářovi, že je mluvčím Charty, je při nejmenším pokusem bývalých komunistických samozvanců zastupovat veškerou emigraci v cizině. ... Všem, kterým se dostanou do rukou rudé povídky od lidí typu Mlynář, Kavín a dalších soudruhů, chci říci: Jsou to vše falešné informace! Převažující většina signatářů Charty 77 a národů ČSSR nemá s komunistickou ideologií nic společného a přísně se od ní distancuje".

Druhá ukázka je z článku F. Uhla v 1. čísle Nových obzorů ze začátku t.r. Uhl o našich "bojovnicích za demokracii" m.j. říká: "... A poněvadž jsou všichni, jak se česky říká, "na jedno brdo", vyberu si z nich za příklad jednoho, toho nejprohnanějšího: soudruha Jiřího Pelikána, který si nejvíce hraje na "reprezentanta" čs. exilu a nejvíce si otevírá pusu v rádiu, televizi a tisku. ... Tito pánové dělají, jako kdyby na jaře 1968 náhle spadli s nebe do Československa. Co prováděli v době od února 1948 až do jara 1968, o tom diskretně mlčí. Už během puče uzurpoval Pelikán /nikdy nebyl skutečně demokraticky zvolen/ funkci předsedy Ústředního svazu čs. studentstva a na schůzi 26.2.1948 v hudebním sále SVS v Praze byl pak komunisty dosazen jako předseda Ústředního akčního výboru čs. vysokých škol, který rozhodoval o osudu studentů a profesorů. Jako takový,

podporován zločinným ideologem KSČ Kolmanem, dal do chodu Akční výbory na všech fakultách, které okamžitě připravily černou listinu "nepohodlných" a tyto ze studia vyloučily. ... A jedině to, že je nový režim nevzal na milost způsobilo, že se stali emigranty. Jak by se například mohla jinak vysvětlit skutečnost, že Pelikán ještě za Husáka "sloužil" coby kulturní atašé v Říně? Jak to, že když nesouhlasil se srpnem 1968, neodešel ihned, jen s kufrem či batohem, jako jiní uprchlíci? Proč nejprve stěhovacími auty se vším nábytkem a majetkem do Řína pod ochranou diplomatické imunity? To se to výtečně "emigrovalo". Jen hlupák či nějaký vychytralý eurokomunista či socialista mohou stavět na těchto zvěstech o komunismu "s lidskou tváří".

A Uhlův článek končí otázkou: "Jak je možné těmto lidem dnes věřit? Mají v sobě vůbec špetku cti a studu, že si dovolují po tom všem v exilu vystrkovat rohy a nadutě vytrubovat o svém vlastenectví a demokracii, kterou nejen udusili, ale i potřísnilí krví?"

V této souvislosti bychom mohli upozornit i na curyšský Zpravodaj, který se v minulém roce zajímal o Pelikánovo řadění na Vysokých školách v 50. letech a bylo by možno poukázat i na další stanoviska, s nimiž se v exilu ve vztahu k těmto "demokratům" běžně setkáváme. Že naprostá nedůvěra vůči nim není neopodstatněná, o tom svědčí Pelikánovy názory, uveřejněné v časopisu Společnosti pro německo-čínské přátelství v NSR "Das neue China" ve 3. čísle 1980. Pelikán ani zde nezapoměl upozornit na to, jak je i čínským vedením považován za významnou osobnost a v úvaze o "demokratických tendencích" mezi čínskými představiteli říká doslova: "Es gibt dann auch ein weiteres wichtiges Moment, dass nämlich nach dem Tode Mao Zedongs und Zhou Enlais heute keine grosse moralische Autorität mehr da ist, und das alles führt dazu, dass einige Leute in China sagen, in dieser Situation können wir uns eine Demokratisierung nicht erlauben. Wir müssen diesen Prozess von oben sehr gut lenken und kontrollieren. Und ich muss sagen, dass ich damit einverstanden bin. Dieser Demokratisierungsprozess soll graduel gehen, muss unter Kontrolle der Partei und Staatsführung stehen".

To je tedy Pelikánův postoj ne z 50. let, ale z poloviny roku 1980. Je tedy při nejmenším zarážející, jak nohl O. Habsburg v březnu 1980 prohlásit, že udržuje dobré styky s Pelikánem, který - na rozdíl od jiných socialistů - prý správně hodnotí situaci a využívá svých zkušeností ze svého působení v komunistickém režimu. Habsburg dále na adresu Pelikána řekl, že ho pokládá za obráceného nevěřícího Tomáše a že "radost v nebi je převeliká i nad jedním obráceným".

Nevíme sice, co tomu říkají v nebi, ale Habsburg Pelikánovi věří. My se k tomuto politickému šarlatánství nevyjadřujeme, neboť jsme přesvědčeni, že úseudek si udělají naši čtenáři sami.

MOSELHAUPTSTADT
TR
UNIVERSITÄT
Intern. Kongress 1997, Erziehung

